

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Coniugis fides quantorum bonorum mater?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

quam concumberet, pressus somno, & territus somnio Sitifensi Episcopo eandem vehementissimè requirenti remisit intactam. Viuunt adhuc de quibus loquor. Ille baptizatus, & ipso in se factò miraculo conuersus ad Dominum, ad Episcopatum mirabili probitate peruenit. Illa in sancta viduitate persistit. Placuit igitur Deo viduitas, quam miraculo defendit; & iuuenis castitatem amplexus est, cuius vidit Deum esse defensorem.

C A P V T XLV.

Fructus, qui è faustis Matrimonijs oriuntur.

Rolixè ostendimus huc vsque, Matrimonium origine, fide, prole, indissolubilitate, sine, esse statum bonum, beneque & sapienter à Deo institutum, & multa eius commoda demonstrauimus; incommoda autem quæ sanè affert multa, ipsis hominibus, non hominum Conditori attribuenda esse. Quoniam verò maximè *ex fructu arbor agnoscitur*, adhuc alios fausti & infausti matrimonij fructus attingemus. Siquidem, vt è fertili arbore, ita è sancto coniugij statu, varij fructus enascuntur, qui in coniuges, in liberos, in Rempubli- cam, in Ecclesiam, denique & in alios, siue coniugium, siue cœ- libatum meditantes vberimè redundant. Nam de diuino ho- nore nihil dicam; cùm vtique ad eum finem multa satis allata sint, vt institutoris matrimoniorum æquitas, bonitas, & pro- uidentia agnosceretur. Neque Christi cum Ecclesia coniun- ctionem, in matrimonijs significatam denuo repetam aut in- culcabo. Alias quoque coniugia habent laudum causas, ob quas coniuges tripode donandi sunt.

Primò illum ipsum, aut illam in melius iuuat hoc sacra- mentum, *cui est melius nubere, quam viri*. Quippe non prolis tantùm, sed & remedij causa est institutum. Hinc ibidem, ait Apostolus, *Si se non continent, nubant*. Est ergo remedium ca- stitatis. Est & fidei seruandæ, concordia colendæ, exercen- dæque & patientiæ, & charitatis occasio. Est subsidium & præ- sidium variæ necessitatis. Est via religionis, pietatis, sanctita- tis adipiscendæ. Harum omnium virtutum exempla ordine

I.

Matth. 12. 33.

II.

1. Cor. 7. 9.

Io. Euiratus
in Prato spi-
rit, cap. 189.

subijciam. De castitate seruata ope matrimonij, in Prato Spi-
rituali, illustris hæc historia traditur: *Venimus Afcalone in
Xenodochium patrum, narrauitq; nobis Abbas Eusebius Presbyter,
quod negotiator quidam nauigans perdidisset omnia & sua, & aliena,
euaississetq; ipse naufragium. Qui eum venisset huc, a creditoribus
comprehensus, & in carcerem missus est, direpraque sunt omnia, que
domi habebat, & coniugis ipsius vestimenta. Illa igitur ex multa
anxietate, & tristitia, & inopia, non poterat virum vel pane nutri-
re. Sedente igitur illa, die quadam in carcere, & gemente, intra-
uit vir quidam magnus, vinculis dare eleemosynam. Videns vero mu-
lierem liberam sedentem cum viro suo, vulneratus est in amore ipsius.
Erat enim speciosissima; mandauitq; illi, per carcerarium, ut ad se
veniret. Illa videns, quod Agapem acceptura esset; libenter accessit.
Qui sumens illam seorsum, ait ei: quid est, quod habes; & cuius rei
gratia hic es? qua illi cuncta enarrauit. Ait autem ipse: si pro-
soluero debitum; dormies mecum, nocte ista? illa autem, vere pul-
cherrima, & pudicissima dixit ei: audiui, domine, dicentem Apo-
stolum; quia mulier non habet potestatem proprii corporis, sed viri:
permitte ergo, domine, ut interrogem virum meum; & quicquid
ille iusserit, faciam: veniensq; omnia nuntiauit viro suo. Ille, ut
prudensissimus & uxoris sue maximo deuinctus affectu; raptus non
est spe & desiderio euadendi carceris iniurias, sed ingemiscens cum
lacrimis ait uxori: Perge perge soror; abrenuncia homini; spero
enim in Dominum nostram IESVM Christum, quia non derelinquit
nos vsque in finem. Exurgens autem illa, dimisit a se hominem di-
cens; dixi viro meo, & non vult. Per id autem temporis, latro
quidam iniectus fuerat in ipsum carcerem, priusquam negotiator
vinciretur. Hic omnia inspiciebat, & audiebat viri ac mulieris ver-
ba; ingemuitq; apud semetipsum dicens: Ecce in quo isti casu exi-
stunt, neque tamen libertatem suam prodiderunt, ut pecunias acci-
perent & dimitterentur; sed pudicitiam pluris quam pecuniam esti-
mauerunt; vitaq; istius commoda, ut illius pulchritudinem non
violarent, contempserunt. At ego, quid faciam miser; qui nun-
quam cogitavi, quod Deus esset, & idcirco homicidiorum auctor
fui? vocans autem illos ad se, per fenestram eius cellula, ubi vinculis
detinebatur, dixit eis: Ego Latro sum, & cadum patror; quam-*

obrem,

obrem, quacunq̄ horà Præfectus venerit, ad mortem ut homicida ducendus sum: considerans verò pudicum consilium vestrum, compunctus sum; itaq; pergite, & in loco illo ciuitatis fodite, & accipite quæ inueneritis pecunias; cumq; persolueritis debitum; plurima etiam benedictio remanebit vobis, & orate pro me, ut & ego inueniam misericordiam. Post paucos ergo dies, ingressus ciuitatem præses, latronem educi iussit, & decollari. Sequenti autem die dixit mulier viro: si iubes, mi Domine, vadam ad locum, quem denotauit latro, si fortè vera sint, quæ ille persecutus est. Qui ait: ut tibi videtur, facito. Illa verò, sumpto breui sarculo, vespere ad locum abiit; & fodiens, ollam inuenit diligentissimè opertam; sumensq; illam, profecta est. Prudenti verò vsa consilio, paulatim creditoribus reddebat debita; ut ex hoc, ab alijs pecuniam mutuari putaretur: impleuit autem omnem debiti solutionem; virumq; de carceris custodia eduxit. Dicebat autem, qui ista narrauit: Ecce quoniam seruauerunt isti mandatum Domini nostri IESV Christi, magnificauit & ipse in eis misericordiam suam. Vides cornucopiam? coronas lemniscatas? & quandam velut virtutum Pandoram? Omnia in hoc matrimonium confluerunt; vir & mulier honestatis & virtutis amantes; infortunium, & infortunij patientia. Sed fortunæ bona naufragio amiserunt, ut virtutum illis bona cumularentur. Trahitur innocens in carcerem, sed habet comitem vxorem; quæ dum ei cibum nequit suppeditare, verbis & miseratione solatur esurientem, esuriens ipsa, & miseratione digna. Quid non facit fames? inopia ad quæ non facinora homines impellit? Adest tentator, & talis, ut ab eo pecunia possit sperari. Quam & promittit, sed ut mercetur voluptatem. O pecuniæ, instrumenta & irritamenta malorum! Audit femina, in extrema necessitate constituta promittentem. Sed quia videt se viro non posse subuenire, sine offensione viri, immò DEI, fidem datam, & Apostoli verba, tanto satrapæ, tantæ spei, tantis pecunijs præfert, & pluris facit castitatem, quàm libertatem; pluris fidem, quàm famem per viscera grafsantem: ostenditq; pulcherrimum tentatores vincendi modum, dum docet mulieres pericula sua maritis indicare. Et ecce etiam maritum de virtute generosum, iacet in carcere,

tene

tenetur vinculis, nescit creditoribus soluendi, aut euadendi modum. Offertur præsens auxilium, sed quia id parum erat honestum, & matrimonij sacramento aduersum, mauult elarrire, mauult in custodia squalere, mauult catenis vinciri. Quod exemplum tam fuit potens, vt & latronem ipsum ad poenitentiam commoueret, per quem diuina prouidentia multò locupletius eorum inopiam subleuauit. Itaque seruati sunt, quia fidem datam, quia castimoniam, quia innocentiam seruauerunt: ditati sunt, quia opes iniquas contempserunt. Habent & alij coniuges plus, si contemnere possent minus, quod ab adulteris promittitur, & non nisi à coniugij contemptroribus admittitur.

III.

Sed aliud quoque fidei pariter atque castitatis, in matrimonio, defensæ exemplum accipite, in quo alius repellendi tentatrices modus docetur: nam, in memorata historia, femina virum tentatorem repulit modesta ratione, S. Pauli auctoritate, & maritali potestate; alio ingenio vsa est, contra lenocinantem, æquè lepida, ac casta mulier. *Audi, quid nostro tempore Remis acciderit, ait Thomas Cantipratanus. Erat homo, ut mihi frater ordinis Prædicatorum retulit, faber lignarius, admodum tenuis, uxorem habens pulchram & bonam. In hanc diuites quidam pecunia, sed inops corde, oculos coniecerat impudicos. Missa ergo ab eo nefanda vetula intrat domum iuuenula, salutat eam, quasi incognitam, resedit ad ignem. Nec mora, circumductis oculis fatigatam se plangit. Querit hinc iuuenula, unde veniat, aut quid querat? Et vetula: si ipsa sis, nescio, talis nominis, talisq; matris filia, quam habere me credo in hac vicinia consobrinam. Cui iuuenula. Si illa de qua loqueris sim, nescio, tali quidem nomine censeor, & etiam habui talem matrem. Tunc vetula ruens in oscula iuuenule, bene, bene, inquit, assimilaris optime matri tue. Tu autem qualem virum habes? Cui illa, bonum, inquit, opere fabrum lignarium. Mox vetula, altiùs claro gemitu, heu, inquit, optima matris filia, quomodo ad istam miseriam venisti, ut fabrum habeas virum, quæ tot in parentela tua magnos & diuites habuisti? His dictis, quasi mæsta, nil ampliùs locuta recessit. Inde, quarta die, reuersa, verè, inquit, multùm sollicitor, ut, post infortunium tuum, rebus saltem copiosis*

Thom. Cantiprat. lib. 2.
Ap. cap. 30.
§. 37.